

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 3672/19
08.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Драгане Миросављевић и Весне Матковић, чланова већа, у парници тужиоца Компанија “Дунав осигурање” а.д.о. Београд, улица Македонска бр. 4, кога заступа пуномоћник адвокат АБ против туженог ББ, кога заступа пуномоћник адвокат АБ1, ради регреса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 4303/17 од 19.06.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П 4303/17 од 26.11.2018. године, у седници одржаној 08.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 4303/17 од 19.06.2018. године, исправљена решењем истог суда П 4303/17 од 26.11.2018. године у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати новчани износ у висини од 858.476,00 динара на име регреса са законском затезном каматом од 15.05.2014. године до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из другог става изреке наведене пресуде тако што се **обавезује** тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.268,00 динара у року до 15 дана од дана пријема ове пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 4303/17 од 19.06.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П 4303/17 од 26.11.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати новчани износ од 858.476,00 динара на име регреса са законском затезном каматом од 15.05.2014. године

до исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 86.889,00 динара.

Благовременом жалбом тужени је побијао наведену пресуду из свих законских разлога.

Испитујући првостепену пресуду у смислу члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог основана.

Првостепени суд при доношењу побијане пресуде није учинио неку од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се жалбом туженог указује на битну повреду поступка из тачке 12 ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна изнетим разлозима о битним чињеницама, који су јасни, потпуни, међусобни сагласни и непротивречни садржини изведених доказа те се њена законитост и правилност могу испитати.

Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да је тужени дана 06.12.2011. године управљајући моторним возилом проузроковао саобраћајну незгоду под дејством алкохола у крви, па како је наведено возило било потпуно каско осигурано по полиси тужиоца са периодом важења од 01.02.2011. до 01.01.2012. године, то је тужилац исплатио власнику возила (МУП РС) штету на возилу дана 13.12.2012. године у износу од 858.476,00 динара. Власник возила је тужиоцу поднео захтев за накнаду штете дана 07.03.2012. године, а записник о оштећењу возила сачињен је од стране “Дунав осигурања” 08.12.2011. године, с тим што је поводом ове саобраћајне незгоде сачињен записник о увиђају Кри 415/11 од стране истражног судије Основног суда у Кикинди дана 06.12.2011. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је најпре оценио истакнути приговор застарелости потраживања, налазећи да исти није основан, јер је тужилац сазнао за штету 07.03.2012. године, када је поднет захтев за накнаду штете, па како је тужба у овој парници поднета 15.12.2014. године, то није истекао рок застарелости. Полазећи од одредаба члана 29 став 2 тачка 7 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, те члана 154, 158, 177 и 178 Закона о облигационим односима, а у вези члана 939 истог Закона, првостепени суд је усвојио тужбени захтев имајући у виду да је тужилац оштећеном исплатио штету, те да је тужени као возач возила које је причинило штету у обавези да тужиоцу на име регреса исплати износ означен у изреци пресуде, са законском затезном каматом од 15.05.2014. године у складу са одредбом члана 277 ЗОО, с обзиром да је опомена пред утужење уручена туженом 19.04.2014. године.

По налажењу Апелационог суда првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање на које је погрешно применио материјално право када је закључио да је истакнути приговор застарелости потраживања неоснован.

Према стању у предмету тужба у овој парници поднета је 15.12.2014. године, а према утврђеном чињеничном стању тужени је проузроковао штету у саобраћајној

незгоди на возилу МУП РС која се догодила дана 06.12.2011. године. Возило је било осигурано код тужиоца по полиси потпуног каско осигурања, са роком трајања од 01.02.2011. до 01.01.2012. године. Тужилац је извршио исплату накнаде штете власнику возила (МУП РС) дана 13.12.2012. године. Поводом саобраћајне незгоде сачињен је записник о увиђају дана 06.11.2011. године, а код “Дунав осигурања” сачињен је записник о оштећењу возила 08.12.2011. године.

Имајући у виду изнето, тужилац у овој парници заснива свој захтев за исплату новчаног износа на основу члана 939 Закона о облигационим односима, јер је исплатио накнаду из осигурања свом осигуранику, по основу потпуног каско осигурања у ком случају на осигуравача по самом закону прелазе до висине исплаћене накнаде сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету. Због тога у конкретном случају није било места примени члана 29 Закона о обавезном осигурању у саобраћају јер се не ради о регресу штете, када је закључен уговор о осигурању од одговорности за штете причињене трећим лицима, већ о суброгацији прописаној наведеном одредбом члана 939 ЗОО. Ова одредба уређује прелаз на осигуравача (персонална суброгација), по самом закону, до висине исплаћене накнаде, свих права осигураника према лицу које је одговорно за штету, те су услови за суброгацију да је исплаћена накнада из осигурања осигуранику и да постоји одштетни захтев осигураника према одговорном лицу, тј. у случају суброгације осигураник је оштећено лице, а код регреса осигураник је одговоран за штету (штетник). На застарелост потраживања по овом основу, примењује се одредба члана 380. став 6. Закона о облигационим односима. Одредбом члана 380 став 6 ЗОО прописано је да застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја почиње тећи кад и застаревање потраживања осигураника према том лицу и навршава се у истом року. Имајући у виду садржину одредбе члана 376 ЗОО, потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају ово потраживање застарева за пет година од кад је штета настала. У конкретном случају застаревање потраживања које припада осигуравачу према трећем лицу одговорном за наступање осигураног случаја није почело тећи када је тужилац сазнао за штету 07.03.2012. године, подношењем захтева за накнаду штете, већ када је осигураник, у конкретном случају власник оштећеног возила, сазнао за штету и учиниоца, а такво сазнање је имао на основу сачињеног записника о увиђају 06.12.2011. године и записника о оштећењу возила сачињеног 08.12.2011. године, што значи да је од тада до подношења тужбе 15.12.2014. године, протекло законом прописан рок застарелости потраживања од три године. У конкретном случају тужилац није доказао да је евентуално дошло до прекида и застоја застаревања, а сходно одредби члана 391 ЗОО за прекид застаревања није довољно да поверилац позове дужника писмено и усмено да обавезу испуни.

Имајући у виду да је предметно потраживање застарело, то је овај суд применом члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Сходно овлашћењу из члана 165 став 2 ЗПП-а преиначено је решење о трошковима поступка, тако што су туженом признати смо нужни трошкови за вођење ове парнице и то на име састава одговора на тужбу износ од 11.250,00 динара,

заступања туженог на одржаном рочишту 09.06.2017. године износ од 12.750,00 динара и састава жалбе износ од 22.500,00 динара, као и судске таксе за жалбу и другостепену одлуку по 37.884,00 динара. Туженом нису признати трошкови на име састава још једног поднеска и путних трошкова пуномоћника адвоката, чија је канцеларија изван седишта суда, јер они не представљају нужне трошкове ове парнице, као ни трошкови за заступање од стране адвоката на рочишту 23.09.2015. године, јер пуномоћник туженог није приступио на ово рочиште, а ни трошкови заступања на два неодржана и једном одржаном рочишту 19.06.2018. године, с обзиром да су заказана након отварања главне расправе, која је претходно закључена, да би се отклонио недостатак у заступању туженог, а који је отклоњен тек у другостепеном поступку на основу члана 382 ЗПП.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**